

I l'art, per què serveix?

Llobet & Pons

Jasmina Llobet i Luis Fernández Pons són dos artistes emergents que treballen com a col·lectiu. Viuen a Berlín des del 2001, però no perden la il·lusió de fer projectes a Barcelona, la seva ciutat. Ara és un bon moment per conèixer la seva obra, de fondària.

El tàndem Llobet & Pons tempteja la utilitat de la creació contemporània a través d'objectes quotidians

El projecte artístic de Jasmina Llobet (1978) i Luis Fernández Pons (1979) pivota sobre el món de l'objecte i la utilitat de les coses. Tendres deixebles de la tradició de l'art conceptual català i dignes hereus de la mirada poètica i irònica de Brossa, aquesta parella de creadors escruta amb sensibilitat i intel·ligència, fins a límits altament imaginatius, la naturalesa dels objectes quotidians, presumptament vulgars o aparentment sense encant. No els busquen una altra vida. No practiquen el reciclatge. La seva intenció creativa encara és més honesta i tot. Furgant en els seus usos originals, doten els objectes d'una entitat artística. Els fraccionen en peces diminutes fins a fer-los gairebé irreconoscibles. En manipulen algun aspecte essencial que fa trontollar, o fins i tot en fan impossible la finalitat. Fan associacions insòlites, repugnants o d'una gran bellesa, entre objectes de propietats dispars. O els obliguen a trobar un encaix inesperat, sovint violent; signes d'una fascinació total pels objectes. És així com Llobet & Pons nodreixen un dels discursos que irradia el seu treball: per què serveix l'art. Per res? Doncs, llavors, per què el necessitem tant?

A partir dels objectes que ens serveixen silenciosament en la nostra vida diària (pals d'escombra, moquetes, botes d'aigua, palles per

Jasmina Llobet i Luis Fernández Pons, a la galeria Masart (carrer Sant Eusebi, 40, Barcelona) JUANMA RAMOS

beure, rellotges, raspalls, guants...), Llobet & Pons fan fèrtil una aventura artística que fa compatible l'elegància amb la imperfecció, tot traslladant l'art a un territori subtil, ambigu i, per suposat, molt fastiguejat i crític amb el model de societat actual. Per sobre de tot, Llobet & Pons són, o així s'hi consideren, escultors, encara que la matèria primera sigui una fotografia o un dibuix. Sempre treballen amb mentalitat d'espai. I, per molt experimental que sigui la seva actitud artística, prefereixen les seves mans als ordinadors. No per desconfiança sinó perquè el cos i l'ànima els demanen un contacte directe amb la creació.

Fins al pròxim 6 d'octubre presenten la seva primera exposició individual, *Dividual* és el títol, en una galeria de Barcelona, Masart. Llobet & Pons, que des de fa anys viuen a Berlín, ja tenen una trajectòria ben apuntalada com a talents emergents, tot s'ha de dir que més a fora que no pas aquí. Prometen. Aquesta tardor tindrem ocasió de tornar a veure les seves obres en dues col·lectives, una a Can Felipa i l'altra a la galeria Trama. *

Els noms dels museus (i II)

Un museu collage.

Les col·leccions del MNAC que avui es presenten davant del públic com un discurs enciclopèdic de la història de l'art català són fruit dels avatars històrics d'un país sense estat, que ha actuat amb un sentit més privat que públic de l'art. La suma de col·leccions avui al MNAC fan d'aquest museu un *museu collage* que mai no ha tingut una política d'adquisicions dirigida a construir un discurs artístic propi d'un museu d'estat. Aquesta manca de visió estatal, aplanada encara més durant el franquisme, malgrat que se'n digués Museu d'Art de Catalunya, creà més erosió quan les grans figures de l'art català d'avantguarda, com Picasso, Miró, Dalí i Tàpies, crearen els seus museus monogràfics i es desarticulà i fragmentà un discurs potencial de l'art català capaç d'explicar la nostra contribució a l'art internacional.

Grans moments de l'art català.

La Barcelona del franquisme traslladà algunes obres de Picasso d'època blava des del Palau Nacional al museu del carrer Montcada. A París, el fet que hi hagi el Museu Picasso no impedeix que el Centre Pompidou, d'abast nacional, tingui una excel·lent col·lecció d'aquest autor, cosa que no succeeix en un àmbit petit com Barcelona, on cada museu és un regne poc donat a compartir una col·lecció pública única d'obres d'art, fórmula que en altres països s'està imposant, per rendibilitat de recursos i de públics, la qual cosa comporta la seva mobilitat, circulació i disponibilitat. Catalunya ha tingut grans moments de l'art català que han sintonitzat amb els corrents internacionals, afegint-hi un segell propi, com són el romànic en primer lloc, el gòtic en menys mesura, el modernisme, el surrealisme, l'informalisme i l'art conceptual. Encara avui, però, el romànic és el que continua donant identitat al MNAC i el modernisme s'explica al carrer, en l'arquitectura de la ciutat, coronada per Gaudí.

Reconstrucció de la modernitat.

L'avantguarda ha posat Catalunya en el mapa internacional, tant per la contribució dels nostres artistes com per l'atracció que els artistes estrangers han tingut per Catalunya en les primeres dècades del segle XX, i és precisament aquest apartat de l'avantguarda l'absència més gran del MNAC, el que caldria reconstruir abans no sigui massa tard. El relat que exhibeix el MNAC, inclòs el modernisme i el noucentisme, és provincià i perifèric i no pot competir amb els museus internacionals, però la nostra avantguarda sí. Reunificar l'esperit simbòlic de Catalunya a través del seu art és absolutament necessari per crear i reforçar el sentit d'estat. Per això, quan llegim que es vol crear un pavelló del modernisme i segregat-lo del Palau Nacional ho veiem com un pas enrere, com tornar a fer el Museu d'Art Modern a la Ciutadella, i ara no estem per fer i desfer. Falta de visió, mirades esbiaixades i pèrdua d'energies és el que menys convé. *